

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

FARNÍ POUŤ NA OSOBLAŽSKO – ZÁMEK RUDOLTICE

Listopad 2019

Po čtyři neděle v říjnu, v měsíci Panny Marie Růžencové, měli farníci možnost společně se v kostele ve 14. hodin modlit biblický růženec. Předříkávali muži, ženy i děti.

MAMINČINA RUKA

(jména a okolnosti mírně pozměněny)

Shodou okolností to byl také podzimní čas jednoho roku snad před více než pětáctyřiceti lety. Plus minus... S mladším bratrem jsme si hráli nebo minimálně provozovali nějakou činnost, která nezasluhovala vykázaní z domu zvýšeným maminčíným hlasem. Místo toho si celkem jasně vzpomínám, že maminka nám řekla: „Hoši, dnes v podvečer se půjdeme podívat na onkla (strýce) Johana. Pán Bůh si ho vzal“.

Nakolik přemýšlel mladší brácha o těchto maminčíných slovech, nedokážu říct. Nikdy jsem se ho neptal. Ale ve mně ta slova vzbudila jakýsi mírný pocit otazníků, které jsem ale v tu chvíli do konkrétních otázek neformuloval. Vždyť mi bylo sedm nebo osm let.

No nic! Odpoledne uteklo a my se začali oblékat do ne zrovna všedního oblečení. A pak každým krokem, když jsme se blížili k domu onkla Johana a drželi se každý jedné maminčiny ruky, zesilovalo naše držení mateřské dlaně.

Po zazvonění nám přišla otevřít a přivítala nás teta Mari. Pomalu nás uvedla do větší místnosti, která byla prosvětlená i svícemi, vyvětraná – až skoro něčím provoněná a byly tam květiny. Uprostřed na nějakém podstavci byl spodní díl rakve a v něm ležel onkel Johan. Ani se nemračil, ani se neusmíval, jen prostě ležel a ruce měl spojené na svém břichu. Všiml jsem si, že okolo do sebe propletených prstů měl omotaný růženec. Ten jsme se doma s mamkou modlili, takže to pro mě nebyl cizí předmět. Když jsme se přiblížili až těsně k rakvi, vím, že z pocitu něčeho neznámého přede mnou jsem maminčinu dlaň skoro rozdrtil. A bratr určitě taky.

Máma se k nám sklonila a potichu nám říkala, že onklovu duši si Bůh vzal a toto tělo zanedlouho pohřbíme. A pomodlili jsme se Otčenáš a Zdrávas. A každou chvilku, kdy jsme se ještě v blízkosti zemřelého zdrželi ze mě ten pocit něčeho neznámého, a tudíž i možná nebezpečného nebo nepřátelského opadal. To bylo moje první setkání se skutečností smrti.

To, že se zabíjí vánoční kapr nebo slepice, která už moc vajec nesnáší nebo je zabijačka prasete, to bylo doma běžné. Byla to zvířata pro potřebu člověka. Ale mrtvý člověk?

Dodnes jsem mamince vděčný, že nás k onklovi Johanovi vzala. A že nám mluvila o duši a těle. Bylo to moudré.

Dá-li Bůh, že budu moci držet její ruku, když ji jednou Pán zavolá...

„Odpočinutí věčné dej našim zemřelým ó Pane a světlo věčné ať jim svítí...“

PKF

30 let od svatořečení Anežky Přemyslovny

Tisíce Čechů znovu zamíří do Říma, papež František od nich dostane velký dar

Pět dní před začátkem sametové revoluce svatořečil papež Jan Pavel II. v Římě Anežku Českou.

Letos v listopadu, přesně 30 let od této události, chystají věřící z celé země pouť do Říma. Předají při ní velký národní dar papeži Františkovi - sochu koruny svaté Anežky od akademického sochaře Daniela Ignáce Trubače doplněnou stuhami s otisky prstů všech Čechů, kteří na dar přispějí. Otisky, které se nevejdou na stuhy, se budou sbírat na speciální archy ručního papíru, jež sochu do Říma doprovodí. Každý tak bude moci darovat papeži svůj osobní dar.

Dílo předního českého sochaře Daniela Ignáce Trubače, které tento mistr skulptury vytvoří jako dar všech lidí dobré vůle pro svatou Anežku Českou, bude předáno spolu s výnosem sbírky nás všech papeži Františku, aby jej užil tam, kde je nejvíce potřeba. Aby jej užil na dílo Anežky České, tak jak napsal Jan Werich, u těch o které nemá nikdo zájem.

SOCHA DANIELA TRUBAČE

Toto dílo, koruna českého královského rodu, bude ověnceno stuhami s poděkováním a modlitbami k princezně české, svaté Anežce.

Jedna ze stuh ponese tu úvodní oslavnou Seifertovu esej na naši princeznu Anežku.

“Ještě dnes v prostorách kláštera někdy se mi zdává, že jsou slyšet na kamenné dlažbě lehké údery berle a šelest střevíců když její hedvábný stín spěchá k nedělní bohoslužbě a svou berlou rozhrnuje zlatou mlhu ráje kde se už setkává s anděly...”

Jaroslav Seifert

Bude odlito z bronzu metodou na ztracený vosk. Umístěno bude na velkém podstavci vysokém natolik, aby poutník, který vzhlíží k její nebeské koruně, rovněž musel pozvednout svůj zrak, patřice na její korunu po právu jí náležející, Přemyslovskou, a i tu nebeskou.

Celková výška díla bude 230 centimetrů. Podstavec bude odlit stejnou metodou a z téhož materiálu, bronzu a ponese na svých šerpách otisky prstů všech dárců, kteří přispějí finančním obnosem na tento dar pro svatého otce Františka. Ve stejný okamžik každý dárce otiskne svůj ukazováček do pláství replikační hmoty, z níž bude plášť podstavce připraven pro odlití. Tento akt otisku vlastního ukazováčku je aktem sounáležitosti s národem a vědomím, že otisk vlastního prstu, de facto vlastní DNA bude na daru, který převezme papež František a jistě najde místo vhodné k jeho umístění v prostorách basiliky svatého Petra, či prostorách jiných dle jeho uvážení. Zároveň každý dárce dostane jako upomínku pamětní medaili vyrobenou ražbou v jedné prestižní mincovně, Pražské mincovně a.s.

Pamětní medaile

(Bylo možné se účastnit do 30. 9. 2019)

Detail koruny

Modlitba k svaté Anežce České

Bože, Tvá služebnice Anežka šla za Tvým voláním, zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu, následovala Tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti.

Prosíme Tě za Církev a za naši vlast, abychom si vážili daru svobody, abychom se na přímluvu svaté Anežky České a všech našich patronů v hluboké pokoře vrátili cestou pokání a smíru ke svým křesťanským kořenům, a tak došli ke šťastné budoucnosti celé naší země.

O to Tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

„Kanonizace svaté Anežky přinesla obrovskou naději, která se už za pár dní naplnila znovunabytím svobody. Dnes, po třech desetiletích, naděje v mnoha sférách společnosti poněkud pohasíná. Poutí bychom ji chtěli obnovit. Navázat na tu velkou národní duchovní obnovu před třiceti lety,“ vysvětluje královéhradecký biskup Jan Vokál, který předsedá přípravnému výboru poutí.

Z celostátní sbírky se bude platit nejen socha, ale peníze budou papeži darovány pro chudé. Každý dárce dostane pamětní medaili z Pražské mincovny. Její první exemplář vyrazil v sobotu 25. května v pobočce Pražské mincovny ve Vsetíně apoštolský nuncius Mons. Charles D. Balvo. Ten také na přebalu medaile každému dárce osobně poděkuje. Všichni přispěvatelé tak dostanou potvrzení, že se na daru pro papeže podíleli.

Sbírku budou jednotlivé farnosti pořádat od června do konce prázdnin. „Doporučena je částka 200 korun, ale možný je nižší i vyšší příspěvek,“ upřesňuje jeden z organizátorů P. Pavel Dokládál.

Pout' do Říma se skuteční ve dnech 11. až 13. listopadu 2019, následovat ji bude slavnostní bohoslužba ve svatovítské katedrále v sobotu 16. listopadu.

Kanonizace Anežky Přemyslovny se 12. listopadu 1989 v Římě účastnilo až 10 tisíc Čechů, jimž úřady v rozporu s dosavadními zvyklostmi umožnili cestu do Itálie. Poutníky vedl kardinál František Tomášek a bohoslužbu přenášela Československá televize. Svatořečení Anežky bylo následně považováno za předzvěst listopadových událostí.

Také z naší farnosti byl vypraven autobus s poutníky nejen z Dolního Benešova, ale i z okolí, aby se zúčastnili této velkolepé události.

ANEŽKA PŘEMYSLOVNA, ZVANÁ ČESKÁ

Patřila k nejvýznamnějším představitelkám panovnické dynastie Přemyslovců

Anežka Přemyslovna, zvaná Česká se narodila kolem roku 1211 jako česká princezna, pravděpodobně nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a královny Konstancie Uherské. Patřila k nejvýznamnějším představitelkám panovnické dynastie Přemyslovců. Působila jako řeholnice – abatyše kláštera Na Františku a byla také výraznou osobností politického, kulturního a společenského života.

Anežka byla ve třech letech spolu se sestrou Annou poslána na výchovu do cisterciáckého kláštera v Třebnici a do Doksan, kde získala rozsáhlé vzdělání. V té době byla pravděpodobně zasnoubena se slezským princem Konrádem, synem Jindřicha Bradatého a vévodkyně Hedviky. Konrád však zemřel a obě sestry se vrátily na Pražský hrad. Poté byla Anežka ještě na dva roky poslána k řeholnicím do Doksan. V roce 1225 se čtrnáctiletá Anežka opět vrátila do Prahy.

Společně s bratrem Václavem I. založila roku 1232 v Praze na Starém Městě špitál, jenž byl

rozšířen na základě řehole sv. Augustina na řád a jehož stanovy roku 1252 papež potvrdil jako mužský špitální a rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou. Ten je jediným původem českým řeholním řádem. Jeho členy směli být pouze Češi rodem po otci i po matce. Řád brzy získal velkou popularitu a jeho

kláštery se rozšířily. Roku 1234 Anežka opět se svým bratrem založila na severovýchodním okraji tehdejšího města, v místě později zvaném „Na Františku“, nový podvojný klášter žen a mužů řehole sv. Františka, později nazývaných klarisky a minorité. Zde se stala hlavní představenou a pro mnohé další členky byla inspirací.

Roku 1237 se Anežka neúspěšně pokusila o ustavení vlastního řádu, založeného na přísném dodržování řádových regulí františkánského řádu. V roce 1238 se postavení abatyše i titulu vzdala, úřad zůstal neobsazen až do její smrti. Po zbytek života pečovala o chudé, nemocné a ty, kteří potřebovali pomoc.

Anežka se dožila úctyhodných 71 let. Její pravomoci v klášteře Na Františku po ní převzala její praneteř Kunhuta. Legendy o Anežce Přemyslovně, proslulé vzdělaností, dobročinností, milosrdenstvím i zájmem o státní reprezentaci královské dynastie, se začaly tradovat vzápětí po její smrti. Teprve roku 1874 byla Anežka z podnětu pražského arcibiskupa Bedřicha Josefa kardinála Schwarzenberga prohlášena papežem Piem IX. blahoslavenou. Po dalším úsilí ji 12. listopadu 1989 papež Jan Pavel II. svatořečil.

Děkujeme Vám...

Jednoho krásného podzimního rána 22. října 2019 jsme cestovali na pouť k Osoblaze.

Krásnou krajinou, kterou matička příroda vybarvila podzimem barev, nás v autobuse přivítali naši členové: člen Lidovců p. Švančar a pak i náš pan farář, který nás informoval o celém průběhu pouti.

Začal se modlit růženec a cesta se blížila ke Krnovu a pak k našemu prvnímu zastavení na krásném zámku ve Slezských Rudolticích. Jako starší jsem byla jak ve škole, když jsme jezdívali na prohlídku zámku, kde nás čekal „kastelán“.

Krásným uvítáním, příjemným vykládáním i prohlídkou zámku nás potěšil. Děkujeme.

Pak naše pouť směřovala do kostela sv. Martina v Bohušově, kde nás čekala paní kostelnice. Po mši svaté, kdy nás na varhany doprovázela paní Věra, naše varhanice.

Pak už se blížilo poledne, tak jsme směřovali do restaurace.

I malé překvapení jsme zažili, když náš řidič autobusu zjistil, že jeho autobus je vyšší, než byl průjezd pod mostem před námi. Stáli jsme malou chvíli, až se za pomoci dobrých lidí ukázala objížďka.

Už nás čekal dobrý oběd a zase se putovalo dále, do kostela sv. Mikuláše v Jindřichově za p. farářem Janem Mazurem.

Putovali jsme dále – s malou zastávkou na židovském hřbitově v Osoblaze.

Ještě to ale nebylo vše, dále nás čekala návštěva kostela sv. arch. Michaela v Hrozové, kde nám podala krásný výklad k interiéru kostela místní farnice.

Pak už naše cesta směřovala domů. Za krásný den a pouť, co jste nám připravili, srdečně děkujeme. Takových poutních dnů vícekrát za rok, kdy za jeden den máme hodně zážitků s putováním po krásách naší krásné země.

Pán Bůh zaplat'.

ŠG

Zabojujeme za naše zemřelé

První listopadový týden je zacílen na pomoc zemřelým. Jak správně modlitbu za zemřelé chápat a co je jejím smyslem? Kde má své kořeny a jak našim zemřelým můžeme pomoci my? To všechno jsou témata tohoto článku.

Jak správně chápat modlitbu za zemřelé?

Modlitba za zemřelé patří mezi přímluvné modlitby. Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Když se za ně modlíme, pak prosíme o zkrácení jejich očistného utrpení, tj. aby co nejrychleji uznali a přijali vše, co poznávají v Ježíšově pohledu lásky jako nedostačující.

Na zemřelé pamatujeme kromě jiného minimálně dvakrát při každé mši svaté - při přímluvách a v eucharistické modlitbě - a dále také v denní modlitbě církve.

Co je smyslem modliteb za zemřelé?

„Smrt je konec pozemského putování člověka, času milosti a slitování, který mu Bůh dopřává, aby naplnil svůj pozemský život podle Božích záměrů a aby rozhodl o svém posledním osudu.“ (KKC 1013)

Východní otcové **chápu smrt jako přechod do lepšího života**, který je dán jasným viděním a poznáním Boha tváří v tvář. A člověk, jestliže během života nedorostl do podoby Boha, bude po fyzické smrti dále očišťován.

Smyslem této **očisty** (pokání) je především **proměnit všechno, co nebylo v životě nasměřováno na Krista**. Dokonce se člověk musí očistit i z nevykonaných činů či z neúplného naplnění svého poslání, které Bůh každému člověku ve větší či menší míře dává.

Papež **Benedikt XVI.** k tomu ve své encyklice *Spe salvi* napsal: *„Duším zesnulých může být poskytnuto ´občerstvení a posílnění´ prostřednictvím eucharistie, modlitby a almužny. Fakt, že **láska může dosáhnout až na onen svět**, že je možné vzájemné obdarování a přijetí, kterými zůstáváme spojeni jedni s druhými citovým poutem i přes hranici smrti, bylo základním přesvědčením křesťanství během všech staletí a představuje dodnes útěšnou zkušenost. Kdo by nezakusil potřebu dát svým drahým, kteří jsou již na onom světě, znamení dobroty, vděčnosti nebo žádosti o odpuštění?*

*(...) měli bychom si uvědomit, že člověk není monáda uzavřená sama do sebe. Naše existence jsou v hlubokém společenství mezi sebou a prostřednictvím mnohotvárných interakcí jsou jedna s druhou spojeny. **Nikdo nežije sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo není spasen sám.** Do mého života neustále vstupuje život těch druhých: ve zlém i v*

dobré. Má přímluva za druhého tak není věcí jemu cizí, nějakou vnější věcí ani po smrti. V této propojenosti bytí může moje poděkování jemu, moje modlitba za něho, znamenat malou část jeho očištění.“ (čl. 48)

Jak můžeme našim zemřelým pomoci?

- Modleme se za zemřelé

Vzpomeňme na své zemřelé každý den v modlitbě, poděkujme Bohu za setkání s nimi a svěřme je Božímu milosrdenství. Při modlitbě můžeme např. rozsvítit svíčku, která nám připomíná samotného Krista, který je naším světlem.

- Nechme za zemřelé sloužit mši svatou

Dnes je běžným jevem, že se nejčastěji kolem data úmrtí nechává za zesnulého nebo celou rodinu sloužit mše svatá. Je ale dobré se této mše svaté také zúčastnit a nejen za ni panu faráři zaplatit. Je to příležitost, aby se při zádušní mši svaté za zemřelého přimlouvala rodina společně.

O důležitosti eucharistické oběti byla přesvědčena již ve 4. století sv. Monika, když adresovala tato slova svému synovi Augustinovi a jeho bratrovi: *„Pochovejte toto tělo kdekoli a nedělejte si s tím starost. Jen o to vás prosím, tam, kde budete, pamatujte na mě u oltáře Páně.“*

- Získávejme pro zemřelé odpustky

Začátek listopadu je tradičně spojený s možností získat pro své zemřelé odpustky, dokonce i plnomocné. **„Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zhlazena; je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek za pomoci církve, které jako služebníci vykoupení přísluší rozdělovat a používat poklad zadostiučinění Krista a svatých,“** uvádí Katechismus katolické církve. (KKC 1471)

„Protože zemřelí věřící, kteří se očišťují, jsou také členy téhož společenství svatých, můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáváme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů, které si zasloužili za své hříchy,“ stojí dále v katechismu. (KKC 1479)

Plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci můžeme získat **1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den** při návštěvě kteréhokoli kostela. Kromě tří obvyklých podmínek (svátosti smíření, sv. přijímání a modlitbě na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštívíme-li hřbitov a pomodlíme se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

- Odpouštějme našim zemřelým

Odpouštějme a prosíme za milost, abychom dokázali odpouštět.

- Čiňme za zemřelé zástupné pokání

Pokud zjistíme nějaké závažnější věci ze života našich zemřelých, můžeme za ně zástupně, jako prorok Daniel (Da 9), činit pokání. Můžeme se např. vydat na pouť na nějaké poutní místo, pravidelně se po nějakou dobu modlit litanie, nověnu aj... a prosit o odpuštění a požehnání do naší rodiny.

- Dávejme almužnu za zemřelé

Církev také doporučuje almužny za zemřelé. Již ve 4. století sv. Jan Zlatoústý uváděl: *„Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu?“*

Kde má modlitba za zemřelé své kořeny?

Během pronásledování v prvních staletí někteří křesťané ze slabosti zapřeli svou víru v Krista, ale později se chtěli vrátit, a tak prosili o smíření s církví. Těmto lidem bylo uloženo dlouhé pokání a často se stalo, že mnozí, než ho vykonali, zemřeli.

V této situaci začali pastýři hledat různá řešení, která by potvrdila, že kajícíci mohou své pokání dokončit i po fyzické smrti, protože za života chtěli mít účast na životě Kristově. Opírali se tak o horské kázání: *„Dohodni se svým protivníkem včas, dokud jsi na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žaláříkovi a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.“* (Mt 5,25n)

Na základě tohoto místa v Písmu začali otcové uvažovat o tom, že možnost pokání neexistuje pouze na tomto světě, ale i po smrti, protože řecké slovo označující žalář (filaké) označovalo také říši zemřelých.

„Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby, očištění, mohli dosáhnout blaženého patření na Boha,“ uvádí katechismus (KKC 1032) a cituje sv. Jana Zlatoústého: *„Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby.“*

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Jitřní hrob

„Já jistě,“ usmál se K. L., slavný K. L., „já jistě nebyl žádné bezproblémové stvoření, žil jsem tak, jako žijí lidé, kteří si v určitém věku stěžují, jak si zkazili život a co by mohli dokázat, kdyby. Jedna věc mi ale potom změnila život, dokonale změnila život, jenom jí děkuji za to, že to se mnou dobře dopadlo.

Bylo mi tehdy asi dvaadvacet, ano, a hrozilo mi, že mě vyhodí z fakulty. Když se nad tím zamýšlím, musím uznat, že by to žádná křivda nebyla, zasloužil bych si to. Žil jsem všelijak, mladý kluk, co se dostane z otcovského dohledu a z maličké vesnice do velikého města. Jednou jsem si vyšel po flámu a ještě za svítání na procházku, třeštila mi hlava. Ani už nevím, proč jsem se zatoulal na hřbitov, náhodou byl tehdy otevřený, tedy otevřený: někdo vylomil vrata a ještě je neopravili. Vešel jsem na to zasněžené bílé pole a procházel se a kolem mě bylo stále jasněji a jasněji, svítalo. Už byla čitelná i jména na náhrobcích. Četl jsem ta jména mechanicky, tak jako se podroušení lidé upnou na nějakou jednoduchou činnost, kterou do omrzení opakují, procházel jsem uličkami mezi hroby v nedotčeném sněhu, taková podivná chvíle, skoro bych řekl mystická, jen jas a ticho...

A pak jsem na jednom náhrobku uviděl jméno. Svoje vlastní jméno. Ano, ležel tam někdo, kdo se kdysi jmenoval jako já, někdo, koho jsem vůbec neznal a kdo neznal mě. Náhoda, řeknete, náhoda. Jistě. Jenomže já jsem náhle procítl a díval se na to jméno a cítil jsem, že cosi se ve mně probouzí, že přestávám být opilý, že jsem střízlivý, krutě střízlivý a že se ve mně něco mění. Pojmenovat jsem to neuměl, bylo to ale tak silné, že jsem nic takového do té doby nepoznal, takový pocit hrůzy marnosti, bezmoci, a zároveň mě zaplavila lítost. Nejen že se ten člověk jmenoval úplně stejně jako já – a já nemám přece moc běžné jméno – ten neznámý jmenovec dokonce zemřel právě v tom věku, ve kterém jsem byl tehdy já, dvaadvacet let. A hleděl na mě z oválného porcelánového obrázku na pomníčku, jenže ten obrázek byl tak sešlý, tvář nejasná, mohl tam být zobrazen kdokoli, i já. Ty dva šedé body v oprýskaném obličejí mohly být klidně moje oči.

Jako by něco končilo, něco krásného končilo ještě dříve, než to vůbec mělo příležitost začít. A to něco byl můj život – a na vině jsem byl já, jen já. Četl jsem si to jméno nahlas zas a zas, a přemítal, že už možná brzy bude někdo stát jako já dnes nad cizím hrobem a nenapadne ho, že tam leží někdo, kdo chtěl žít, kdo mohl žít a něco dokázat.

A v tu svítající chvíli jsem náhle cítil, že ve mně něco praská, trhá se a bolestně pracuje. Vydal jsem se k domovu kolem těch dlouhých řad hrobů a věděl jsem, že už jsem jiný, docela jiný, než když jsem na hřbitov přišel.

Víte, kdyby si každý uvědomil, že už teď, v tuhle vteřinu je někde místo, kde bude uložený se všemi zmařenými příležitostmi, nenaplněnými možnostmi, promeškanými setkáními, nevyslovenými slovy, jistě by pak svět vypadal jinak.

Mít před očima vlastní hrob, to není jen tak nějaká barokní metafora, to je veliká výzva pro ty, kdo chtějí něco dokázat, zanechat po sobě aspoň jiskru, která tu bude jednou svítit.

Ten pohled na onen jitřní hrob mě dokonale změnil, jako bych se znovu narodil. Změnil jsem svůj život, zabral se do práce a nakonec jsem se stal tím, čím jsem teď. On člověk potřebuje impuls. Vše je připraveno, koleje nataženy, vlak na nich, jen se dát na cestu. Pokud ten impuls nepřijde či není včas proměněn v čin... tolik lidí přečká celý svůj život na nástupišti a nejen že nevyjedou, oni dokonce ani nenastoupí do vlaku – a jen si na tom nástupišti stěžují. Zapomínají, že o tom jak a kam kdo pojedí, si rozhoduje každý sám. Jestli jsem někomu za něco vděčný, pak tomu neznámému mladému mrtvému na jitřním hřbitově.“

PRO ZASMÁNÍ

V kostele při kázání chce kněz zjistit zbožnost svých farníků: „Povstaňte, chcete-li do nebe!“

Věřící všichni povstali, až na jednoho muže v první lavici.

„Vy nechcete do nebe?“ ptá se udiveně kazatel.

„Až umřu tak ano,“ odvětil muž. „Ale vy jste to řekl tak, že jsem si myslel, že se jede hned teď.“

Muž leží na smrtelné posteli.

Tu najednou volá svou ženu: „Vlastičko...Vlastičko!!!“

Manželka přijde k posteli a říká: „Copak si přeješ, drahý?“

„Vlastičko, myslím, že přišla má poslední hodina...umírám...Můžu?“

(Z knihy Nezbedův humor)

Připravila Marie Ohrálová

Nedělníček dětem

Najdi 7 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

1	D		
2	D		
3	D		
4	D		
5	D		
6	D		
7	D		
8	D		
9	D		

1. mužské jméno; 2. pospává;
3. pták – doktor stromů; 4. malý otvor;
5. autor Robinsona Crusoa;
6. zpěvný pták; 7. nezaplacené peníze;
8. správce děkanátu; 9. trasa.

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 24. listopadu

**Tajenka z minulé doplňovačky zní:
„PĚKNÉ A JASNÉ DNY“**

Soutěže se zúčastnilo celkem 12 dětí.
Z Dolního Benešova 7, ze Zábřehu 3 a 2 přespolní. V krabičce byly 2 odpovědi a 10 odpovědí přišlo na email.

- 1. cena – Kniha – Než zazvoní zvonec –
Ellenka Lišková – 8. let - Dolní Benešov**
**2. cena – Ladův Betlém - vystřihovánka
Julie Janečková - 2. třída – Dolní Benešov**
**3. cena – Řetízek na klíč
Aneta Krakovčíková - 10 let – Dolní Benešov**

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ZAPISOVÁNÍ INTENCÍ NA ROK 2020

(Intence = úmysl na mši svatou)

Zapisuje se vždy po mši svaté ve stanovené dny na faře (od 1. 12. v zákristii). **V neděli NEZAPISUJEME!!!**

Úmysly prosím napište na kousek papíru, kam také uveďte vaše příjmení, ulici a číslo domu nebo telefonní číslo. Úmysl pište krátce, jasně a výstižně! Církevní právo odmítá nejasné úmysly typu: „*Na jistý úmysl apod.*!“ Děkuji za vstřícnost.

Termíny zapisování:

Od 11. 11. do 16. 11. 2019 se zapisují úmysly **VÝROČNÍ** – zádušní mše svaté 1 rok od úmrtí.

Od 18. 11. do 23. 11. 2019 se zapisují úmysly **JUBILEJNÍ** – životní jubilea, manželská jubilea apod. Při změně času bohoslužby např. v sobotu si **zajistěte varhaníka!!**

Od 25. 11. 2019 – se zapisují **OSTATNÍ** úmysly na mše sv.

Po zkušenostech z předchozích let prosím, abyste respektovali pořadí úmyslů a přišli třeba i dvakrát. Rád vás uvidím.

PKF

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - LISTOPAD

PÁTEK 15. 11. 2019 v 19:15 v kostele a od 19:35 na faře.
Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.

PKF

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na listopad 2019

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.11.	17.00	Za Martu Benkovou (ned.80 let), za + manžela a ochranu P.M...	
Út	5.11.	6.30	Za + manžela, rodiče z obou stran a živé rodiny	
St	6.11.	17.00	Na poděkování P.Bohu za dar zdraví, ochranu P.Marie a živou...	
Čt	7.11.	17.30	Za Annu Bilíkovou, manžela, + rodinu a duše v očisti	
Pá	8.11.	Záb 16.00	Za padlé vojáky a oběti světových válek (Pietní akt)	
So	9.11.	7.00	Za + Annu Kalvarovou	
Ne	10.11.	7.00	Za živé a + myslivce (Svatohubertská mše)	Krmáš
Ne	10.11.	Záb 8.30		
Ne	10.11.	10.00	Za živé a + farníky	Krmáš
Po	11.11.	17.00	Poděkování za 75 let života, obdržené milosti, za + manžela a...	
Út	12.11.	6.30	Za členy Živého růžence – B	
St	13.11.	17.00	Za manžele Hartošovy, syna a živou rodinu	
Čt	14.11.	17.00	Za Arnošta Peřicha a ochranu P.Marie pro celou živou rodinu	
Pá	15.11.	Záb 17.00	Za Maxe Vlčka, manželku, dvojce + rodiče a živou rodinu	
So	16.11.	7.00	Poděkování P.Bohu za dar života, zdraví a přijaté milosti a za ...	
Ne	17.11.	7.00	Za Josefa Kubika, dvojce rodiče a + přízeň	
Ne	17.11.	Záb 8.30	Za Antonína Balarína, švagra Josefa, dvojce +rodiče a duše v oč...	
Ne	17.11.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	18.11.	17.00	Za + Jana Řičného – výroční	
Út	19.11.	6.30	Za živé a + farníky	
St	20.11.	17.00	Na poděkování P.Bohu za 70 let života s prosbou o pozhnání...	
Čt	21.11.	17.00	Za Andělu Vavrošovou, + manžela, dvojce + rodiče	
Pá	22.11.	Záb 17.00	Za rodiče Halfarovy a jejich rodiče z obou stran	
So	23.11.	7.00	Za Lenku Švarcovou, za Olgu a Emericha Kozlový a za + rodinu	
So	23.11.	ČK 16.00	Poděkování P.Bohu za 80 let života, dar zdraví a prosba o boží...	
Ne	24.11.	7.00	Za + sestru Janu, za + rodiče Ignáce a Ludmilu Prchalovy	
Ne	24.11.	Záb 8.30		
Ne	24.11.	10.00		
Po	25.11.	17.00	Za + Jana Gašpířika – výroční	
Út	26.11.	6.30		
St	27.11.	17.00	Za + rodiče Pavla a Adělu Hnilkovy a dva zetě	
Čt	28.11.	17.00	Za + Maxmiliána Vavřínka – výroční	
Pá	29.11.	Záb 17.00	Za Jakuba Pačku, manželku, dvě vnučky a dvojce rodiče	
So	30.11.	7.00		
Ne	1.12.	7.00	Za + Marii Kokešovou (20 let +), za + manžela a rodiče z obou...	1.adv.n.
Ne	1.12.	Záb 8.30	Za Emericha Pačku, sestru, švagra, rodiče z obou stran a přízeň	1.adv.n.
Ne	1.12.	10.00	Za živé a + farníky	1.adv.n.

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI LISTOPADU

Sbírka na OPRAVY – neděle 10. 11. 2019

Sbírka DEN BIBLE

– odesílá se celá pro potřebu České bibl. Společnosti a Českého katolického bibl. Díla – neděle 17. 11. 2019

Na - plň, Pa-ne, na - plň mne,
na - plň, Pa-ne, mo-cí svou dnes srdce
mé. Jsem jen tvůj, jen tvůj, chci
dě-lat, co chceš sám, tak mne na - plň,
Pa-ne, žá - dám, tak mne
na - plň, Pa-ne, žá - dám.

PŘIJĎ BOHA CHVÁLIT PÍSNÍČKOU.....

Zveme všechny děti v neděli
24. 11. v 10:00 na mši svatou
v kostele sv. Martina v Dolním
Benešově.

Setkání dětí, které scholičku
navštěvují, nebo chtějí nově
navštěvovat, bude v pátek
15.11. v 17:00 ve farním sále.

Písnička pro mši svatou s
dětmi je „**Naplň Pane**“,
budeme rádi, když se k nám
přidáte a tuto písničku si
zazpíváte s námi. Písnička je
opět součástí tohoto vydání
Nedělníčku.

**ÚKOL nejen pro děti, ale
také pro rodiče, prarodiče a
každého z nás...**

Pošli Bohu SMS : co se myslí
právě tímto spojením?
Zamysleme se nad tím, za co

chceme prosit třeba právě na
mši svaté,za co chceme
děkovat.

Na kousek papírku napiš svou
prosbu či poděkování Bohu
tzv. SMS pro Boha. Před
začátkem mše svaté s dětmi
bude připravena skleněná
nádoba, na tyto prosby a
poděkování, která bude
umístěna při vstupu po pravé
straně na stolečku, kde je
k dispozici Nedělníček.

Při obětním průvodu bude
nádoba položena před obětní
stůl, kde budou naše prosby a
poděkování předány Bohu.

**TĚŠÍME SE NA MŠI SVATOU
S VÁMI ☺**

**At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

**Noční křížová cesta ve Zlatých Horách
4. 10. 2019**

Adorace a svátostné požehnání v kostele Maria Hilf

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelky 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917